

всичко що кажело, настоявало да се сбјдне така както то иска. Па и доста лакомо било.

Еднѣжъ лѣсичето като чуло, че пѣхтѣ пѣтлитѣ въ селото, заискало отъ майка си да му донесе пѣтлийово месо. Майка му добрѣ му расправила, че пѣтлийовото месо е наистина сладко, ала който краде отъ хората лошо си испаща.

Лѣсичето не искало и да слуша отговоритѣ на майка си. Настоявало то испърво да се моли, а по-послѣ наченжло — да плаче и да се трѣшка прѣдъ майка си.

— Искамъ пѣтлийово месо!... Искамъ пѣтлийово месо! . . .

Майката видѣла, че не може да го примири, та отишла, хванѣла и донесла единъ червентъ пѣтелъ. Радостно ѣхъ посрѣщнали лѣсиченцата, а лакомото се хвѣрлило и наченжло да кѣса пѣтела.

— Дѣца, — казала майка имъ растреперано,